

[Poul Hartling.]

Med al respekt for historisk forskning — jeg tror, jeg i al beskedenhed har lige så megen historisk sans som i hvert fald visse af dem, der taler her fra talerstolen — må jeg sige, at der er ikke nogen som helst nødvendighed af at kende afstemningerne nøjagtigere, end det allerede er tilfældet. Alle fornødne oplysninger fremgår af debatterne og i specielle tilfælde af navneopråb. Hvis f. eks. i en sag socialdemokratiet stemmer for, det sker jo ofte for tiden, og det af debatten fremgår, at hele gruppen er enig, og det sker også ofte, det er da det almindelige, så er det uden større interesse for nutiden og for eftertiden, om der skulle mangle nogle, og især også hvem der mangler. Hvis det enkelte medlem brændende ønsker at markere et særstandpunkt og at binde sit navn til det, så kan han gøre det, og så bør han gøre det ved at begrunde det fra talerstolen. Der ligger, mener jeg, i de af flertallet fremførte argumenter ikke tvungende grunde til at skifte afstemningsmetode.

Det danske folketing har sine traditioner, sådan som det britiske parlament har sine og andre demokratiske parlamenter har deres. Nogle steder stemmer man ved balloting, altså ved kugler, nogle steder ved at gå ud igennem afstemningskorridorer. I Sverige har man indført en elektrisk afstemning, og det har man også enkelte andre steder. Jeg ser ikke nogen som helst grund til, at vi skal gøre det, fordi Sverige har gjort det, eller fordi andre gør det.

I Danmark har vi en tradition — vi har den for øvrigt ikke bare i folketinget, men ved mange afstemninger i folkelige forsamlinger, i folketinget er det endog en grundfæstet tradition — for, at man rejser sig, når man stemmer. Det er en personlig afstemning. Man skal være til stede, man kan ikke stemme pr. fuldmagt, og man skal op at stå, så det kan ses, om man er for eller imod. Hvorfor skulle vi forlade denne gode tradition? Vi har vedtaget al gældende lov i Danmark på den måde. Vi har vedtaget Danmarks grundlov på den måde, og der har i hele rigsdagens historie aldrig på grund af afstemningsmetoden været tvivl om den lovlige vedtagelse af nogen lov. Hvad forlanger man mere?

Hvis det nu var en nødvendig ændring, hvis det var en forbedring at få knapafstem-

ning, så måtte vi naturligvis også bevilge de nødvendige penge og så gøre det så godt som muligt. Men når det nu blot er bessermachen, en unødvendig laven om på en rigtig og tilfredsstillende tradition, så måtte vi dog kunne spare den ulejlighed, den installation og den udgift.

Jeg opfordrer til, at vi imellem første og anden behandling af dette forslag til folketingsbeslutning får en drøftelse i udvalget, således at der bliver skabt en mulighed for at stemme for eller imod forslaget om elektrisk afstemning. Hvis det vinder flertal, har jeg og venstre ikke noget imod den ændring af forretningsordenen, der foreligger, for så må man jo have nogle regler for, hvordan man skal bære sig ad, og de regler er meget forstandige. Men vi er altså en del i venstres gruppe, som er modstandere af, at vi skifter afstemningsmetode. Jeg ønsker altså, hvis vi kan enes om det, forslaget om denne ændring bragt til afstemning ved anden behandling. Så vil medlemmerne ved at rejse sig kunne tilkendegive, om de vil bevilge folketingspengene til, hvad jeg mener er en unødvendig forandring af vore traditioner.

Der er nogle, der siger, at det kan da være ligeegyldigt, om man stemmer ved at rejse sig eller ved at trykke på en knap. Jeg er enig; men hvis det er ligeegyldigt, hvorfor så ikke beholde den gode ordening, vi har? Så er der jo ingen grund til at bruge penge og ulejlighed på noget andet. Det koster ikke skatteyderne en øre, at medlemmerne skal op at stå eller svare på et navneopråb. Der skal ikke installeres nogen apparater. Vi har klaret os med vore metoder i 124 år, tingets afstemningsmetoder fungerer fornuftigt. Derfor siger jeg: lad os beholde dem, som de er.

Samuelson: Som hr. Poul Hartling mener jeg også, jeg selv har en historisk interesse, og jeg har mange gange, når jeg har skullet arbejde med den politiske historie, følt, at det var noget irriterende, særlig hvis man skulle arbejde med personforhold, at man ikke vidste, hvordan folk havde stemt om de afgørende forslag. Selvfølgelig er det rigtigt, som hr. Poul Hartling siger, at man kan jo gå op og markere sit standpunkt fra folketingets talerstol, så står det i Folketingstidende, og så ved man, hvordan folk